

**Prezidentas
Dyteris F. Uchtdorfas**
Antrasis patarėjas
Pirmojoje Prezidentūroje

Kaip gerai!

Kai mąstau apie pionierių palikimą, bene labiausiai mano protą jaudina giesmė „Šventieji, šen“ (*Giesmės ir vaikų dainos*, p. 2). Ilgos kelionės į Druskos ežero slėnį dalyviai kelionės metu dažnai giedodavo šią giesmę.

Puikiai žinau, jog tiems šventiesiems ne viskas buvo gerai. Juos kamavo ligos, karštis, nuovargis, šaltis, baimė, alkis, skausmas, abejonė ir net mirtis.

Bet, nors visiškai pagrįstai galėjo šaukti „Kaip blogai!“, jie puoselėjo požiūrį, kuriuo šiandien negalime nesižavėti. Jie žvelgė toliau savo negandų – į amžinas palaimas. Savo aplinkybėse jie buvo dėkingi. Nors regimybė atrodė priešingai, jie su visu sielos įsitikinimu giedojo „Kaip gerai!“

Jei mūsų gyrius pionieriams nesukeltų mūmuse apmąstymų, jis būtų tuščias. Paminėsiu kelias jų savybes, kurios mane įkvepia, kai mąstau apie jų pasiaukojimą ir atsidavimą.

Atjauta

Pionieriai rūpinosi vienas kitu nepriklausomai nuo socialinės, ekonominės ar politinės padėties. Jie padėdavo vienas kitam net jei tai lėtindavo jų kelionę, sukeldavo nepatogumų ar reikalaudavo pasiaukojimo ir sunkaus darbo.

Šiuolaikiniame tikslo siekimo ir šališkumų pasaulyje asmeniniai ar žmonių grupės tikslai gali atrodyti svarbesni už rūpinimąsi kitais ar Dievo karalystės stiprinimą. Šiandieninėje visuomenėje gali atrodyti, kad tam tikrų ideologinių tikslų siekimas yra mūsų vertės matas.

Tikslų nusistatymas ir siekimas gali būti nuostabus dalykas. Tačiau kai siekdami tikslų sėkmę gauname kitų nepaisymo, ignoravimo ar skaudinimo kaina, sėkmė gali būti neverta tos kainos.

Pionieriai rūpinosi savo grupės nariais; bet jie galvojo ir apie tuos, kurie ateis po jų, – sėjo javus vilkstinėms vežimų, einančių po jų.

Jie žinojo stiprybę, kylančią iš šeimos ir draugų. Dėl to, kad pasikloviė vienas kitu, jie tapo stiprūs. Draugai tapo kaip šeimos nariai.

Pionieriai yra geras priminimas to, kodėl mes turime atsikratyti pagundos atsiriboti ir verčiau stengtis padėti vienas kitam, atjausti ir mylėti vienas kitą.

Darbas

„Šventieji, šen, be baimės prieš vargus“.

Ši frazė tapo pavargusių keliautojų devizu. Sunku įsivaizduoti, kaip sunkiai tie kilnūs žmonės dirbo ir vargo. Ėjimas buvo lengviausias iš jų darbų. Visi turėjo susivienyti, kad parūpintų maisto, sutaisytų vežimus, pasirūpintų gyvuliais, patarnautų ligoniams bei nusilpusiems, surastų ir prisisemtų vandens, apsigintų nuo nepalankių oro sąlygų ir daugybės prerijų pavojų.

Kiekvieną rytą jie pabUSDavo su aiškiai suformuluotais visiems suprantamais tikslais: tarnauti Dievui bei savo artimui ir pasiekti Druskos ežero slėnį. Kiekvieną dieną šie tikslai buvo jiems aiškūs; jie žinojo, ką turi daryti ir kad kiekvienos dienos pažanga yra svarbi.

Mūsų laikais, – kai tiek daug mūsų norų yra taip lengvai pasiekiami, – kai kelias prieš mus atrodo šiek tiek duobėtas ar kyla stačia įkalne, atsiranda pagunda pasukti į šalį ar pasiduoti. Tokiomis akimirkomis mus gali įkvėpti apmąstymai apie tuos vyrus, moteris ir vaikus, kurie neleido ligai, sunkumui, skausmui ir net mirčiai nukreipti jų nuo pasirinkto kelio.

Pionieriai suprato, jog darymas to, kas sunku, stiprina kūną, protą ir dvasią; padeda jiems geriau suvokti savo dievišką prigimtį; ugdo jų užuojautą kitiems. Šis įprotis stiprino jų sielas ir laimino juos dar ilgai po to, kai pasibaigė jų kelionė per lygumas ir kalnus.

Optimizmas

Giedodami pionieriai išreiškė trečią pamoką: „Su džiaugsmu šen keliaut“.

Viena didžiausių mūsų laikmečio ironijų yra ta, kad būdami taip gausiai palaiminti galime jaustis tokie nelaimingi. Pertekliaus ir technologijos stebuklai mus užlieja ir apipila saugumu, pramogomis, greitai gaunamu pasitenkimu ir patogumais. Ir vis tiek aplinkui matome tiek daug nelaimingumo.

Pionieriai, kurie tiek daug aukojosi, neturėjo ir stokojo būtiniausių pragyvenimo dalykų. Jie suprato, kad laimė nėra sėkmės ar atsitiktinumo rezultatas. Ji ateina tikrai ne dėl to, kad išsipildo visi mūsų norai. Laimė ateina ne dėl išorinių aplinkybių. Ji ateina iš vidaus – nepriklausomai nuo to, kas vyksta aplink mus.

Pionieriai tai žinojo ir ta dvasia jie matė laimę visose aplinkybėse ir išbandymuose – netgi tuose išbandymuose, kurie pasiekdavo ir sujaudindavo pačias jų sielos gelmes.

Išbandymai

Kartais prisimename, ką iškentėjo pionieriai, ir su palengvėjimu sakome: „Ačiū Dievui, kad gyvenu ne tais laikais“. Bet nesu tikras, ar tie drąsūs pionieriai, pamatę mus mūsų laikais, nesakytų taip pat.

Nors laikai ir aplinkybės pasikeitė, principai, kaip įveikti sunkumus ir sėkmingai gyventi drauge kaip Dievo vadovaujama rūpestinga ir klestinti bendruomenė, nepasikeitė.

Iš pionierių galime mokytis tikėti ir pasitikėti Dievu. Galime mokytis atjausti kitus. Galime pasimokyti, jog darbas ir darbštumas laimina mus ne tik materialiai, bet ir dvasiškai. Galime pasimokyti, kad galime būti laimingi nepriklausomai nuo aplinkybių.

Pagarbą ir dėkingumą pionieriams geriausiai išreikšime įdiegdami savo gyvenime ištikimybę Dievo įsakymams, atjautą ir meilę savo artimui, darbštumą, optimizmą ir džiaugsmą, kuriuos pionieriai taip gerai demonstravo savo gyvenimuose.

Tai darydami mes tarsi susikabinsime rankomis su tais kilniais, seniai gyvenusiais pionieriais ir kartu su jais giedosime: „Kaip gerai! Kaip gerai!“

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Galite pradėti su jūsų lankomais žmonėmis sugiedodami giesmę „Šventieji, šen“ (*Giesmės ir vaikų dainos*, p. 2). Galėtumėte papasakoti apie tai, kaip jūs ar jūsų pažįstamas pritaikė atjautos, darbo ir optimizmo principus. Pajutę įkvėpimą galite paliudyti apie palaimas, kylančias gyvenant pagal šiuos principus, ir pažadėti jūsų lankomiems žmonėms, kad jie gali gauti panašias palaimas.

JAUNIMAS

Užrašų vedimas

Prezidentas Uchtdorfas mūsų laikus lygina su pionierių laikais. Nors gal nekeliaavote per prerijas, esate panašesni į pionierius nei manote! Jūs taip pat galite atjausti, sunkiai dirbti ir būti optimistai. Kaip mes iš pionierių užrašų žinome, kad jie pasižymėjo šiomis savybėmis, taip jūsų ainija gali sužinoti apie jus iš jūsų dienoraščio.

Skirkite kelias minutes, kad savo dienoraštyje šiek tiek parašytumėte apie save. Galite aprašyti dvasinius dalykus, pavyzdžiui, kaip įgijote liudijimą ar Dangiškojo Tėvo padedami įveikėte sunkumus. Taip pat galite padėti savo proanūkiams (jie gal kada skaitys jūsų užrašus) sužinoti, koks buvo jūsų kasdienis gyvenimas. Kokius projektus jūs vykdate mokykloje? Kaip atrodo jūsų kambarys? Koks jūsų mėgiamas prisiminimas apie savo šeimą?

Pradėję kasdien po šiek tiek rašyti, galėsite ne tik aiškiai matyti, kaip Dangiškasis Tėvas padeda jums kasdieniame gyvenime (taip Jis vedė ir pionierius), bet ir palikti palikimą savo būsimai ainijai.

VAIKAI

Sekite pionierių pavyzdžiu

Prezidentas Uchtdorfas dalinasi keliais būdais, kuriais pionieriai reiškė meilę Dangiškajam Tėvui. Galite sekti jų pavyzdžiu. Čia yra keletas idėjų, kaip pradėti:

ATJAUTA

- Parašykite malonų laiškėlį ar pagaminkite ką nors skanaus liūdinčiam žmogui.
- Padėkite klasės draugui atlikti namų darbus.

DARBAS

- Nusistatykite tikslą. Kiekvieną šio mėnesio dieną ką nors padarykite, kad pasiektumėte savo tikslą.
- Padėkite savo gimdytojams pagaminti vakarienę.

OPTIMIZMAS

- Surašykite 10 džiugių savo gyvenimo dalykų.
- Šypsokitės kiekvienam sutiktajam.

Tikėjimas, šeima, parama

Dieviškos Jėzaus Kristaus savybės: atlaidumas ir gailestingumas

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir stenkitės suvokti, ką reikia aptarti. Kaip Gelbėtojo gyvenimo ir misijos supratimas sustiprins jūsų tikėjimą Juo ir palaimins tas, kuriomis rūpinatės per lankomąjį mokymą? Daugiau informacijos ieškokite tinklalapyje reliefsociety.lds.org.

Ši žinia yra iš lankomojo mokymo žinių serijos apie dieviškasias Gelbėtojo savybes.

Supratimas, kad Jėzus Kristus buvo atlaidus ir gailestingas mums, gali padėti mums atleisti ir būti gailestingoms kitiems. „Jėzus Kristus yra mūsų pavyzdys, – sakė prezidentas Tomas S. Monsonas. – Jo gyvenimas yra meilės palikimas. Jis gydė ligonius, pakylėdavo pažemintuosius, gelbėjo nusidėjėlius. Galiausiai pikta minia atėmė Jam gyvybę. Tačiau nuo Golgotos kalvos tebeskamba žodžiai: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ – aukščiausia atjautos ir meilės išraiška žemėje.“¹

Jeigu mes atleisime kitiems jų nusižengimus, tai ir mūsų dangiškasis Tėvas atleis mums. Jėzus prašo mus: „Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas“ (Luko 6:36). „Mūsų nuodėmės mums atleidžiamos su sąlyga, – sakė prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje.– Turime atgailauti. ... Argi visi nesame kada kada nuolankiai eję prie Jo malonės

sosto ir prašę malonės? Argi visa širdimi netroškome, kad mūsų pasigailėtų – kad mums būtų atleista už visas mūsų padarytas klaidas ir nuodėmes? ... Leiskime Kristaus Apmokėjimui pakeisti ir išgydyti mūsų širdis. Mylėkime vieni kitus. Atleiskime vieni kitiems.“²

Papildomos Raštų ištraukos

Mato 6:14–15; Luko 6:36–37; Almos 34:14–16

Iš Raštų

„Turime atleisti taip, kaip mums yra atleista“, – sakė vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo.³ Pasakojimas apie sūnų palaidūną rodo mums dvi atleidimo puses: vienam sūnui atleista, o kitas negali atleisti.

Jaunesnysis sūnus paėmė savo paveldą, greitai jį išėikvojo, o tada kilo badas, ir jis stojo tarnauti kiauliaganui. Raštai pasakoja, kad „tada jis susimąstė“, sugrįžo namo ir pasakė savo tėvui, kad nevertas būti jo sūnumi. Bet jo tėvas jam atleido

ir paprovė nupenėtą veršį, kad tai atšvestų. Tuo metu vyresnysis sūnus grįžo iš darbų laukuose ir supyko. Savo tėvui jis priminė, kad tarnavo jam daug metų, niekada nepažeidė jo įsakymų, tačiau šis jam nėra davęs „nė ožiuko pasi-linksmini“. Tėvas atsakė: „Vaikeli, tu visuomet su manimi, ir visa, kas mano, yra ir tavo. Bet reikėjo puotauti bei linksintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo žuvęs ir atsirado“ (žr. Luko 15:11–32).

IŠNAŠOS

1. Tomas S. Monsonas, „Meilė – Evangelijos esmė“, 2014 m. balandžio *Visuotinės konferencijos medžiaga*.
2. Dyteris F. Uchtdorfas, „Gailestingieji susilauks gailestingumo“, 2012 m. balandžio *Visuotinės konferencijos medžiaga*.
3. Jeffrey R. Holland, „The Peaceable Things of the Kingdom,” *Ensign*, Nov. 1996, 83.

Apsvarstykite

Kokią naudą iš atleidimo gali gauti atleidžiantysis?